

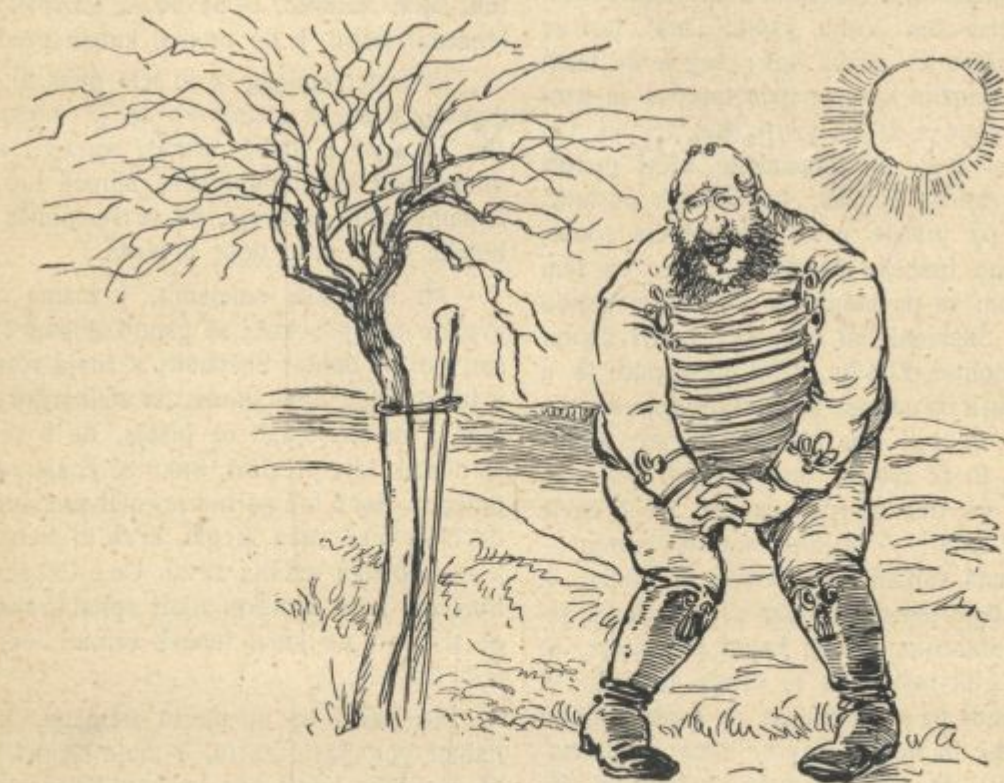
Izhaja vsako prvo in tretjo soboto v mesecu

Štev. 13.

V Ljubljani, dne 6. junija 1903.

Leto 1.

Vzdih ogrskega ministrskega predsednika.

„Basam teremtete! Vrag razumi te Hrvate! Nobene konsekvence ne poznajo! To je pač larifari, bodisi Jelačić ban, ali pa Hedervary, in vendar so svoje čase bana Jelačića dvignili na konja, bana Hedervaryja pa hočejo dvigniti sedaj na — vislice!“

Žane z Iblane.

Aršoft je blu fajn na tist ferzamleng, k sma ja naredil u „Mestnm dom“ una nedela zavle Hruvatu. Vidja, gspud „Jež“, jest se na kremžm za usaka figa; sej se še tekat nism kremžu, k m je dala laufpos ta usekana Juhanca, k sm ja tri leta štemou. Un dan pa, k sa na ferzamleng začel guvort gspud dohtar Taučar, ket iblansk puslanc, sa m pa prlezle u uči tku debele souze, kokr ene ipauske hrestaube. Prec za tem gspudam sa pa stopil na soje noge gspud dohtar Šuštaršič, al kokr nm prauja nahter ldje: dohtar Žlindra. Tud ta gspud sa u imen ush ta drugh šnklauskh gspudu puvedal, de tud nm Hruvati na src ležeja. Pol sa tli še tud ta druh gspudi puvedat, de tu na nubena viža na gre, de b zavle enga Larifari — al kok mu že prauja — hudil naš suldati na Hruvašk ldi strelat, k lohka tiste patrone, kulkr sa jih preveč fasal, u iblanskim Suhm bajari pustrelaja, če se jm glih lušta. Pa še druge take rči sa tli gspudi na talar prnest, pa gspud dohtar Šuštaršič in dohtar Tavčar nista pustla nubenga u šth, tulk sta mela zu puvedat. Pa tu mata tud prou; če morta pousod ta perva beseda mt, zakaj b ja pa na takh ferzamlengah na mela.

Škoda, de še unga ta malga gspuda iz Šnklaūža, k se za dohtar Lampeta pišeja,

ni blu zraun. Tist gspud b nm jh šele puvedal, zatu k znaja useli še ta prava struna zadet, tku de čluveka kar pr src pušegače, če jh sliš. Sej vem, de b tud rad pršli, pa sa zadne cajte neki bulehn in sa mogl jt mal lft bekslat.

Tu je blu tku lpu za vidt, k sa s gspudi ud ush devetintridesetih sluvenskikh strank u roka segl in sklenil, de na boja nč več edn čez ta družga pu cajtngah šimfal, ampak de boja skp držal, kokr pulimana marela in za sluvensk folk use zastojn sturl.

K sma pol še sklenil, de morja tistga Larifari iz Zagreba lifrat, sa pa uzel gspud dohtar Taučar ena hruvaška fana u roka, gspud dohtar Šuštaršič sa pa panglce nesl, pa sma maširal pu mest mal na ukul, ke du prezedentuve hiše. Tam sma se ustavl in sma prezedenta nahrulil, kokr se šika in sma pugerval naše suldate nazaj, zatu k jh tuki sami nucamo, če ne bo še kazinsk kuhauzar faliru, k bo premal kufeta predau.

Pr te ferzamleng se je šele pukazal, de gspudi, k sa pr štelrnarskh in pr šenklauskh cajtngah u dinst, nimaja kurajže sam duma med starm puperjam, ampak tud na ferzamlengah pukažeja, de se še hudiča na bujeja, če je prou dobr prvezan.

Mi se lohka smejava, k mama take gspude na špic, kokr sa gspud dohtar Taučar, pol pa dohtar Šuštaršič, k znaja vornga u Iblan delat. Sam škoda, da štelrnarske cajtngue u nemšk šprah na pišeja, de b se še ta nemšk ldje previžal, kuku se znaja zajne putegnt. Sej b blu pa tud res mal prenaumn, de b se med saba kregal, k se nī treba in k nī nobenga uržaha za tu. Če u Čel smeja Sluenci u ta nemškm trjatr špilat, zakaj b pa u Iblan na smel nemšk turnari, sej sa glih tku ldje.

Ta narbl se m pa tu fržmaga, k se nahter gor držeja za tu, k maja Nemci ene pu čluveške kugle tam na vogl Križanskega placa na zid prpopane, k vendr ni nubemu na pot; sej maja Sluenci še cela štatva ud Prešerna pustaulena na sred placa, pa se nubeden Neme nč gor na drži, še na purajta za tu.

Nahter ldje sa že tak, da se morja zmeri špeterat, drgač pa nisa cefridn; k b blu vendr ta nar bulš, če b mi usi gofle držal, k se na pulitika na zastopma, pa pustl, de b gspud dostar Taučar, pa dohtar Šušteršič u kumpani uštimala, kokr vesta, de je ta nar bl prou.

Ričet.

Kaj, vraga, je obsedlo naše pametne liste, da so začeli vtikati svoje peresa v hrvatske razmere! Kaj nas brigajo Hrvatje! Kaj je treba demonstracij?! Ali nimamo več konsumov, zadrug, liberalcev in klerikalcev, Šušteršičev in Tavčarjev, da moramo sedaj dan na dan čitati o neumni hrvatski revoluciji, o Hedervaryju, Pasariću, Marjanoviću, Sirovatki in takih čudnih ljudeh, za katere se prej ni menil noben pameten Slovenec!? Kaj je potreba razburjati nas s popisi madjarskih in madjaronskih brutalitet, nas, ki smo se že tako lepo navadili vesele liberalno-klerikalne domače vojne brez konca in brez nevarnosti za naše spanje!? Poprej smo čitali dan za dnevom iste naskoke na naše prvake liberalne ali klerikalne barve, in če nisi pogledal „Slovenca“ ali „Naroda“ cel mesec, nisi ničesar zamudil, saj so izpreminjali pri obeh listih samó datume vrhu listove glave, tekst pa je ostal vedno isti. „Klerikalci so sleparji, podleži, barabe, šufti“, — „liberalci nemškutarji, tepci, lenuhi, goljufi“ . . . 365krat vsako leto vedno in vedno isto. To je bilo komodno za žurnaliste in čitatelje, sedaj pa naenkrat tak hrup in taka nervoznost! Mi imamo svoje liste za se, ne pa za Hrvate, ki nam niso čisto nič mar, ker niso niti liberalci niti klerikalci, nego samó narodnjaki starokopitneži!

Meni se vse tako zdi, da je tega pisarjenja kriv Marjanović, ki je strašil nekaj dni po ljubljanskih redakcijah. Dokler njega ni bilo, so bili sicer dunajski listi polni groznih poročil o hrvatskih kravalih, naša dnevnikarja pa sta se česala lepo in grdo dalje.

Še najlepše pa je to, da sta zadnji teden prinašala „Sl. Narod“ in „Slovenec“ iste notice in iste agitacijske članke za shod v „Mest-

nem domu“. In zdi se mi celó, da jih je tu in tam pisala klerikalna roka! To je škandal, ki kriči do nebes! Niti na Malovrha, glavarja vseh liberalcev, um in pamet dr. Tavčarja, desno in levo roko narodnapredne stranke itd. itd. se ni več zanesti. Tudi ta mož je pristopen kompromisom s klerikalci, zato se ga naj pošlje, če se ne poboljša, hitro v penzijo! Naš liberalni program je: vsemu oporekati, vse pobijati in vse smešiti, kar store klerikalci ter vse v nebesa povzdigovati, kar zagreše liberalci! Ta program je jasen in čist. Tega se držimo, četudi ostanemo nazadnje popolnoma sami! Tudi Anglija se ponaša s svojo osamljenostjo v evropskem koncertu, pa se ponašajmo še mi!

Zato pa sem prav vesel, da so se Čehi zbrisali z dr. Tavčarjeve interpelacije in da so Spinčić in hrvatski tovariši podpisali dr. Šušteršičevo interpelacijo za dr. Lampeta. Liberalci ne potrebujemo niti Čehov, niti Hrvatov, ker z nami je Malovrh in naša korajža! Mi smo mi, pa če zmagujejo Nemci okoli in okoli, pa pogorevajo Slovenci kar zaporedoma pri občinskih volitvah; naš program je: „Pereat žlindrovci!“ — vse drugo nam nič mar.

Če pa se dr. Tavčar ne poboljša ter se izneveri mojemu jedino izveličavnemu programu, ustanovim sam novo radikalno liberalno stranko . . . Sicer pa mora resen politik obupavati tudi že nad našimi klerikalci. To že več niso resnobni nasprotniki in treba bo poskrbeti za nove klerikalne prvake, ki bodo imeli kaj več poguma in širša usta, sicer se naše kavsanje čisto preneha. Dr. Šušteršič je nekam umolknil ter se nič več ne upa z nekdanjo korajžo na Tavčarja in Plantana. Mož se je izpsoval in izkašljaj, sedaj pa je izvoljen še načelnikom „polimane marele“, kjer bo moral hofratovati, ako hoče, da se popne do stopnje, ki mu gre po božji in človeški pravici. Nadebudnega, praktičnega vajenca dr. Brejca so izgrizli na Koroško in diplomatski praktikant dr. Schweitzer je legel na ekspenzar. P. Vencajz je popolnoma varal nade, ki so jih stavili nanj klerikalci, ko je šel v penzijo; kavalirski

Pogačnik pa je menda samo še za lov in šampanjca vnet, politiko pa je pustil, katere itak nikdar ni razumel.

Žalostni časi se torej bližajo Sloven-
cem, če se ne najdejo voditelji ostrejša tak-
tike na obeh straneh. Dr. Tavčar že tri
tedne ni pogruntal nobene nove „žofne“
psovke za dr. Šušteršiča, in odkar se je iz-
pljuval nad praško „Politik“, je postal do-
cela jalov.

Mož se je res že postaral in volilci se
moramo resno vpraševati: čemu pa je
dr. Tavčar za Malovrhom prvi prvak libe-
ralcev, če se mu niti psovati več ne ljubi?
In čemu plačujemo dr. Šušteršiču poslanske
dijete, če noče ustanoviti nobenega kon-
suma več ter nobenega liberalnega lista več
tožiti? Ti klerikalni prvaki postajajo čisto
nesposobni in nujno treba novih.

Sicer nastane nevarnost, da naš veliki
narodni kulturni boj docela preneha, da se
začno naši dnevnikarji zanimati celo za Mace-

donce, Hrvate, Poljake, Slovake in Ruse,
kar bi bilo obupno! Če se ustavi klerikalni
in liberalni boj, potem nam sploh ni treba
več slovenskih političnih listov, in čitali
bomo rajši „Neue freie Presse!“

Strah me prešinja, če pomislim, da bi
med nami izginili klerikalci in liberalci, da
bi se nehali med seboj blatiti in psovati,
ter bi bili vsi Slovenci „limonadni narod-
njaki“ á la Tržičanje!

Jaz bi moral posnemati Katona ter se
obesiti! Zatorej: Vivos voco!

Radikalni liberalec.

Majhna samozavest.

Ravnatelj jetnišnice: „No, upam, da se
ne vidiva več tukaj.“

Kaznjenc: „Ali bodete premeščeni,
gospod ravnatelj?“

Vspreh slovenskih manifestacij za Hrvate.

A.: „Ali si že čul, kako velikanski vspreh bodo imele manifestacije, prirejené za Hrvate na Slovenskem?“

B.: „Torej bodo vendar pognali bana Hedervary-ja.“

A.: Kaj še! Odločno povdarjanje Slovencev o solidarnosti in pobratimstvu s Hrvati, je privedlo vlado na vse bolj imenitno idejo. Avstrijska in ogrska vlada se je namreč odločila za to, da se združijo Hrvatje in Slovenci v eno kraljestvo, za kralja temu kraljestvu pa bodo kronali — Hedervary-ja.“

Mlad izdajalec.

Papa: „Vinko, kakošne pa imaš hlače? Blato se ti drži kar na debelo na kolenih!“

Vinko: „Z Milko sva se igrala! Milka je bila naša mama, jaz sem bil pa častnik in sem klečal pred njo, kakor gospod poročnik I. pred mamo večkrat kleči.“

Olajševalen vzrok.

Sodnik: „Kako ste pa vendar mogli razširjati o gospodu živinozdravniku take govorce?“

Obtoženec: „Gospod sodnik, mislil sem si, pri njegovih pacientih mu s tem itak ne morem škodovati!“

Kdor mnogo vpraša . . .

Gospod: „Kdo pa je prav za prav, ki me želi videti? Kako je oblečen? Je-li gentleman?“

Hišina: „Ne zdi se mi ravno, da bi bil gentleman; izgleda približno nekako tako, kakor vi, gospod.“

Ravnilo

s kakoršnim se poravnavaajo politična nasprotstva med Slovenci.

Modrovanje Mihe Muhe pred kazinsko kavarno.

Aha, modra glava ta kazinski kavarnar! Kdo bi si mislil, da tiči toliko duhovitosti v tej buči!

Pa so tudi res bedasto napravljena okna kazinske kavarne, da se ne dajo odpirati in da bi se tako včasih prezračili ti zaduhli, po vseh žavbah in pomadah dišeči prostori.

Gospodje, kateri obiskujejo to kavarno, so pa tudi res že zeleni, kakor kušarji, vsled izpridenega zraka. Meni sicer ni za nemčurje, ako jim jetika pomore malo prej z nosom podpirati zemljo k sv. Krištofu; toda za Slovence bi mi bilo pa res žal, četudi jih ni veliko, ki obiskujejo to kavarno, a to so Slovenci najboljše kvalitete in še precej zvenečih imen. Za te bi mi bilo žal.

No, sedaj je kavarnar nekoliko odpomogel temu nedostatku. Porodila se mu je namreč imenitna ideja, da ni neobhodno potrebno odpirati celih okenj, kajti nekoliko zračnih lukenj v oknih utegne tudi zadostovati, da se prostori prezračijo vsaj za silo.

Ko so bile te luknje v oknih napravljene, pričakoval je kavarnar nestrpno uspeha svojega izuma. V teku dveh dnij pa se je pokazalo, da te odprtine še ne zadoščajo zahtevam moderne higijene, zato je kavarnar naprosil veččake, da so mu napravili še tri take luknje.

Žal, da tudi vkljub tem napravam še ni bilo mogoče pregnati iz kavarne vseh nos žalečih duhov.

Kavarnar je bil vsled tega neuspeha silno poparjen; obupal pa vendar še ni. Čemu tudi? Saj ni treba zahajati gostom v notranje prostore kavarne, dokler jim je na razpolaganje vsa „Zvezda“; osobito po leti bilo to popolnoma odveč. Sladkorjevo vodo in druge take krepilne tekočine se lahko uživajo tudi pred kavarno na svežem zraku.

Edino s tem si je še kavarnar belil glavo, kako bi postrezal onim gostom, kateri ne hodijo samo vsled dolgega časa v kavarno, temveč tudi zaradi čitanja časopisov. Na mize v „Zvezdi“ vendar ne more razpoložiti časopisov, kajti ž njimi bi se utegnili okoristiti samo — veter. Kavarnar pa si je znal pomagati tudi iz te zadrege, in še kako duhovito!

Vsaki dan naleplja došle časnike na okna in tako jih lahko čitajo gostje bodisi iz „Zvezde“ ali pa tudi iz notranjih prostorov kavarne.

Kdor ne veruje, naj si pride ogledat to duhovito in praktično uredbo sam.

Bolnik.

„Poglej le, kak lice njegovo je blede,
kako so krvave njegove oči!
Postavo li vidiš potrto in velo?
V najlepših on dnevih na veke zaspi!“

Kmetice so stare tako govorile,
ko v obraz so zrle mi mimogrede;
prorokinje modre se niso motile,
saj strto mi bilo je mlado srce.

Krasota in čar pomladanskega dneva
zdaj vplivala nista na motno oko,
poslušal sem slavčevo petje, jaz reva,
a petja ni slišalo gluho uho!

V bližini sem slišal valove šumeče,
privabil, omamil me valček je bel,
k potoku sem stopil in srkal peneče
valove, ker — mačka tačas sem imel.

Prijateljski nasvet.

V dobi, ko pohaja v Ljubljano dan na dan mnogo tujcev, bodisi po opravkih, ali tudi samo v zabavo, škodovalo gotovo ne bo, ako upoštevajo ti obiskovalci naš prijateljski nasvet, da si omislijo v domači občini domovnico in krstni list; tudi spričevalo, da so poštenega zadržanja, da imajo stavljene koze in da še niso nikdar bili na Hrvatskem, naj ne pozabijo vzeti s seboj. Le kdor je opremljen z vsemi temi listinami, stopi lahko brez skrbi na tla mestnega ozemlja ljubljanskega, vsem drugim pa ne moremo jamčiti, da jih že na ljubljanskem južnem kolodvoru ne aretira telesna straža — hrvatskega bana.

Minister Körber je sicer zatrjeval v državnem zboru, da se tostranska državna polovica nima pravice vtikati v hrvatske zadeve, in da se tudi nihče izmed hrvatskih emigrantov ne sme zasledovati na avstrijskih tleh; toda za resničnost Körberjevih trditev ne jamči niti — Körber sam.

Pri sodnji.

Peter: „Gospod sodnik, jaz sem posodil Pavlu lonca, Pavel mi ga je pa ubil. Prosim, da ga obsodite v povrnitev škode.“

Pavel: „Prosim, gospod sodnik, Peter laže! Jaz lahko prisežem, da mi Pavel ni posodil lonca. Tudi lahko prisežem, da je bil lonca že ubit, ko mi ga je posodil in prisežem tudi na to, da je bil lonca še cel, ko sem mu ga vrnil.“

Spoznal.

Devetletni Pepček je videl skozi ključavnico, kako je razvijal oče zavoje, ktere je seboj prinesel, ter v njih zavita darila postavljaj okoli božičnega drevesca. Po obdarovanju vprašan, je-li zadovoljen, kar mu je prinesel Jezušček, odgovori očetu: „Mar-li misliš, da sem še vedno tako neumen? Jezušček si ti in Miklavž si ti in štorklja tudi.“

Pesem o čebelnjaku.

Stoji na samem čebelnjak,
tam Tinco čaka mlad dijak,
še golobrad deviški tat.
Tam streha daje senčico,
grmovje skrito utico
in trava mehko posteljco.

Pa pride Tinca čez polje
nedolžna kakor jagenjce.
Pritisne ji poljub dijak,
poljub sladak, poljub gorak.
Za grm nato zavijeta,
med vejevjem se skrivajeta,
ljubezen si prisežeta,
v zeleno travo ležeta,
svoj srčni ogenj hvalita,
še bolj si ga razpalita,
vse križem se poljubljata,
da pamet vso izgubljata . . .

Zdaj vprašam vas, vaščani vi.
zakaj ta čebelnjak stoji,
zakaj čebelic v panjih ni,
da punce bi opikale,
ki bi se tod potikale?
Zdaj vprašam vas, gospod župan,
al vam je ta slučaj neznan,
da v vašem kraju solnce vid',
kar videt' sme le lunin svit?

Ivan. Golob.

Mali špekulant.

Oče: „Ivanček, ako se boš danes prav pridno obnašal, dobiš od mene desetico.“

Ivanček: „Ne boš, papa, tako poceni se pa ne prodam.“

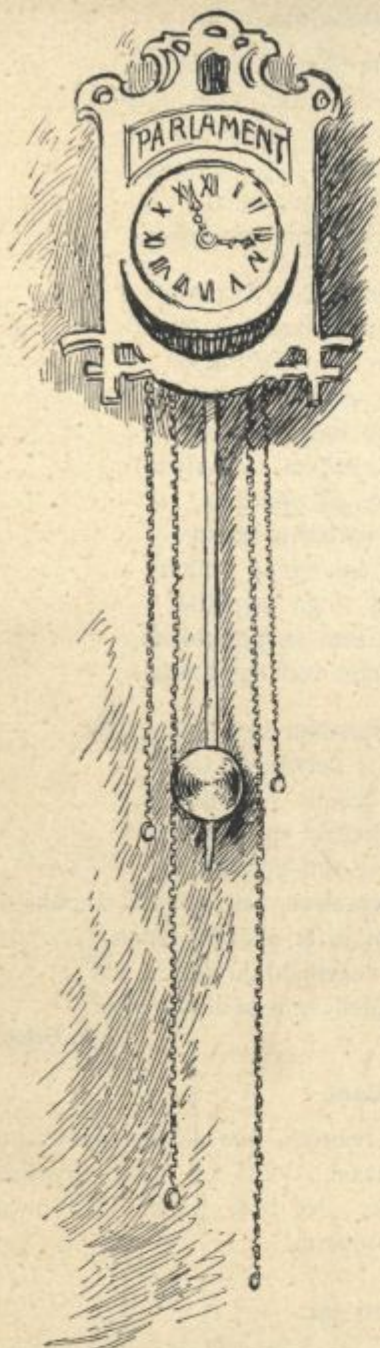
Praznoveren tat.

Tat (pred vrati celice): „Kaj? Kako? V številko 13 naj pridem? To ne pomeni nič dobrega!“

Napačno razumel.

Profesor (kazoč proti srcu učenca): „Povejte mi, kam pridem, ako sunem tu notri?“

Učenec: „Na — na — na Žabjak!“

Pravičnost

Nemogoče.

(K sliki.)

Ni mogoče, da bi ura šla v redu, ko ji manjkajo — uteži.

Razglas.

Deželni predsednik baron Hein je izdal zaradi zadnje demonstracije pred kavarno ljubljanske kazine takoj naslednji dan na prebivalstvo Ljubljane razglas, v katerem govori med drugim o „zapeljani množici“. Gospod predsednik zadene vedno pravo in da je tudi to pot pravo pogodil, se ne čudimo. Zmotiti se je blagovolil samo v toliko, da je s „zapeljano“ cikal on na slovenske politične stranke, v resnici pa je množico zapeljala edino le — arogantnost kazinskih gostov.

Narobe.

Pri skušnji stavi profesor učencu neko vprašanje. Ta molči.

Profesor: „Vas-li spravlja moje vprašanje v zadrego?“

Učenec: „O ne, gospod profesor; vprašanje prav nič, pač pa odgovor.“

V zadregi.

Vrag vzemi vse krojače! Štirinajst dni je že, kar sem si naročil površnik, pa ga še danes nimam, in vendar ga potrebujem tako nujno za — zastaviti!“

Na davkariji.

„S čim se pečate?“

„S slikarstvom!“

„Vaši letni dohodki?“

„Z obžalovanjem moram priznati, da doslej še nisem imel nikakih dohodkov!“

„Aha, gotovo ste — akademični slikar!“

Dvojni strah.

Žena: „Moj Bog, kako sem se prestrašila! Imela sem v kleti opravilo, kar pogleda nenadoma nekdo skozi okno v klet.“

Mož: „Le potolaži se; saj se je dotičnik gotovo še bolj prestrašil, ko je zagledal — tebe!“

Cena na leto 6 K, na pol leta 3 K, za Nemčijo 7 K 20 h, za vse druge države 8 K 40 h. Posamezna številka 30 h.

Lastnina in tisk D. Hribarja v Ljubljani. Odgovorni urednik S. Magolič v Ljubljani.

